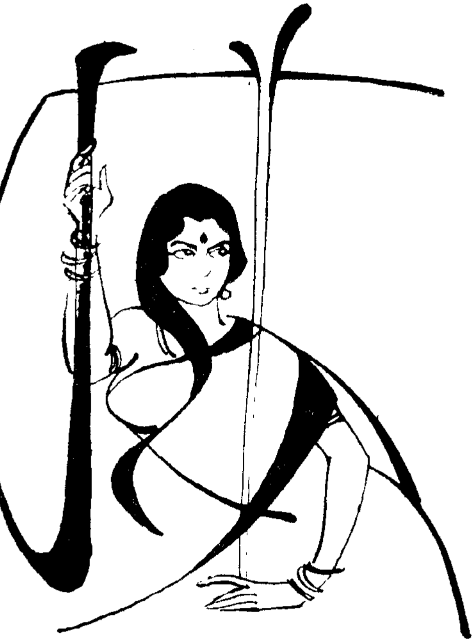

ప్రేమలో పగ

తాళ్లూరు నాగేశ్వరరావు

సాయంత్రం అయిదు గంటలకు ఆఫీసులు వొదులుతారు. అప్పట్నుంచీఆవీధి సందడిగా ఉంటుంది. ఆ సందడిని చూడటానికి వసంతలక్ష్మి వీధి కిటికీదగ్గర చేరుతుంది. మునిమాపు వేళదాకా ఆ కిటికీలోనే కూర్చుని వచ్చేపోయే జనాన్ని కళ్ళు కాకరకాయలంత చేసుకొని చూస్తుంది. అది ఆమెకు గొప్ప కాలక్షేపం. ఈ లోపల వదినె పిలిచినా, వదినె పిల్లలు కేకలేసినా, అన్నయ్య ఆఫీసునుంచి వచ్చినా, పిడుగుపడినా, భూకంపం వచ్చినా – ఆ కిటికీ బయటినుంచి కళ్ళు తిప్పదు; ఆ కిటికీ దగ్గర్నుంచి కాళ్ళు కదల్చదు. అది ఆమె దినచర్య.

అట్లా కూర్చోడం మొదట్లో ఆమెకు కాలక్షేపంగా తోచినా, క్రమేపీ అలవాటై, ఆ టైము వచ్చేసరికి తప్పనిసరి కాజొచ్చింది. అందుకు బలమైన కారణం లేకపోలేదు. అయిదుగంటల ఆరు నిముషాలకు – టెర్లిన్ గొట్టాం ప్యాంటూ, వొంటికి గమ్‌తో అంటించినట్లున్న బిగుతైన టెర్లిన్ శ్లాకూ ధరించి, ముక్కుమీదకు తొంగిచూసే వొదులైన క్రాపుతో, సన్నగా, గాలి సహాయంతో నడిచే ఓ పాతికేళ్ళ పెళ్ళికాని పిల్లవాడు అడే దారిన పోతాడు. కిటికీలో కూర్చున్న కన్యకేసి కళ్ళెత్తి, నుదురు చిట్లించి, పెదవులు కదిలించి – మరీ చూస్తాడు. ఆ

చూపుకు వసంతలక్ష్మి హృదయంలో కలువ పువ్వు విచ్చుకుని కిలకిలా నవ్వు తుంది. అతగాడు బిలబిలా నవ్వుతాడు.

ఆ సన్నివేశం శతదినోత్సవం చేసు కోబోతూన్న సినిమాలా మూడు మాసా ల్నుంచీ జరుగుతోంది. ఇరువురి చూపులూ కలిశాయి; ఇరువురి మనస్సులూ ఒకటై నాయి. కాని శరీరాలే చేరువకాలేదు.

చూడటానికి ఆ యువకుడు పోకిరీగా, రౌడీగా, తీన్ తేరా ఆఠ్ అఠారాగా కన బడతాడు. చదువుతున్నాడో, ఉద్యోగం చేస్తున్నాడో, వ్యాపారం చేస్తున్నాడో, సినిమాల్లో వేషాలకోసం ప్రాకులాడు తున్నాడో, రోడ్ల సర్వేలో కాలం వెళ్ళ బుచ్చుతున్నాడో — ఏమీ ఆమెకు తెలి యదు. తనకు పెళ్ళికాలేదనీ, తల్లిదం డ్రులు లేరనీ, అప్పర్ డివిజన్ క్లర్కుగా ముగ్గురు పిల్లలతో జీవిత శకటాన్ని దొర్లిస్తున్న అన్నయ్య పంచనే పడివుం టూన్నదనీ, కట్నం యిచ్చుకోలేని మిష మీద మూడు సంబంధాలు జారిపోయా యనీ — అతనికి తెలుసో, లేదో ఆమెకు తెలియదు. అయినా ఆ షోకిల్లాను ఆమె గాఢాతి గాఢంగా ప్రేమించింది. రోజూ అతన్ని చూడటానికి అలవాటుపడింది. ఆ అలవాటుద్వారా మానసికమైన ఆనం దాన్నీ, తృప్తినీ పొందసాగింది.

ఆరోజు సాయంత్రం కూడా వసంత లక్ష్మి యధాతధంగా కిటికీలో కూర్చుని వీధిలోకి చూడసాగింది. ఆ యువకుడు కవ్వింపు చూపులతో ప్రత్యక్షమైనాడు. ఆమె మొహంపై సంతృప్తికరమైన చిరు నవ్వు వెలిగింది. ఆ చిరునవ్వుకు ఆమె మొహం ఇట్టే వెడల్పయింది. అది ఆస రాగా తీసుకొని ఆ యువకుడు ఓ చీటీని కిటికీలోకి విసరివేశాడు. ఆ తర్వాత మామూలుగా నడిచి ముందుకెళ్ళాడు.

వసంతలక్ష్మి ఆనందంతో తబ్బిబ్బు అయి ఆచీటీని విప్పిచూసింది.

ప్రియమైన...

రేపుసాయంత్రం పబ్లిక్ గార్డెన్‌కు రా. తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం. నీకోసం వేయికళ్ళతో ఎదురుచూస్తూ వుంటాను.

—ప్రేమనాథ్.

వసంతలక్ష్మి గుండె కొన్ని క్షణాల పాటు టపటప కొట్టుకున్నా, ఆ తర్వాత తమాయించుకుంది. ప్రియుడ్ని కల్సుకొ నేందుకే గట్టిగా నిశ్చయించుకుంది. ఆ క్షణంనుంచీ మరునాటిసాయంత్రంవరకూ ఆమె ప్రియుణ్ణి గురించీ, కల్సుకోవడం లోని 'థ్రిల్'ను గురించీ నిర్విరామంగా ఆలోచిస్తూనే ఉంది. సంతోషంతో స్వర్గ లోకపు సరిహద్దులలో విహరిస్తూనేఉంది.

మరునాడు సాయంత్రం నాలుగున్నర గంటల్నుంచీ ముస్తాబు మొదలెట్టింది వసంతలక్ష్మి. సెంచరీమిల్స్ నేవీబ్లూ ప్రింటెడ్ చీర కట్టింది. 'వి'నెక్ మ్యాచింగ్ జాకెట్టు వేసుకుంది. తనకు గల ఒకే ఒక బంగారు సాదా నెక్‌లెస్

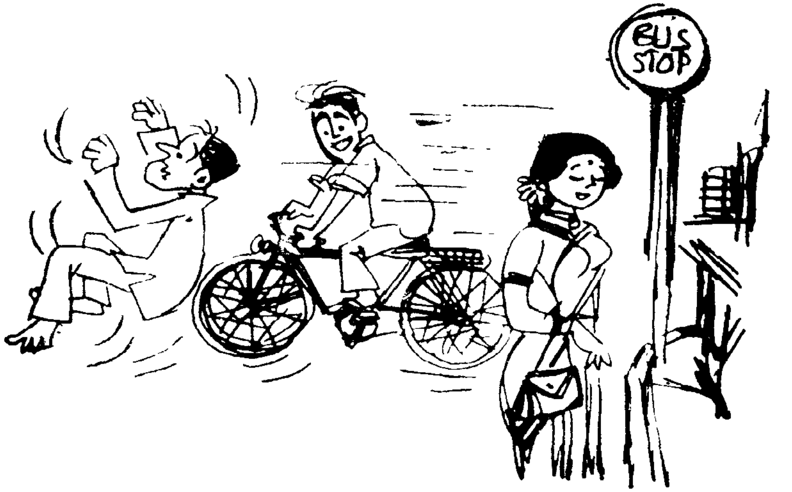

వేసుకుంది. గోడకు తగిలించిన అద్దం ముందు నిలబడి స్నో, పౌడరు పట్టించింది. నాలుగుమ్ముప్పావుకు ఆఫీసునుంచి అన్నయ్య వచ్చాడు. అప్పటికే వదినె, పిల్లలుకూడా తయారైనారు. వసంతలక్ష్మి ఆశ్చర్యపోయింది. ఆమెకు మతి పోయినట్లయింది. వదినెను అడిగింది.

"సంగనాచి తుంగబుర్ర! నీకు తెలియదేమిటె పిల్లా! నువ్వెక్కడికి, ముస్తాబు అవుతున్నావో, మేమూ అక్కడికే!" అన్నది వదిన వయ్యారంగా.

వసంతలక్ష్మి విస్తుబోయింది.

"అంటే?"

"మరీ విడ్డూరం పోతున్నావే వసంతా! నీకు మీ అన్నయ్య చెప్పలేదా?– ఇవాళ అందరమూ సినిమాకు వెళదామని."

వసంతలక్ష్మి లేతహృదయంలో ఈత ముల్లు గుచ్చుకుంది. గింజుకుంది. ససేమిరా సినిమాకు రానన్నది. ఓ స్నేహితురాలింటికి వెళ్ళాలన్నది. సినిమా చూడాలనే కాంక్ష లేదన్నది. అన్నయ్య, వదినెలు ఎంత బ్రతిమాలినా ఆమె వినలేదు. అయిదుంబావుకు బయలుదేరి, సిటీ బస్సులో పబ్లిక్ గార్డన్‌కు వెళ్ళింది.

గేటుదగ్గర ఆజీలుగా నిలబడ్డాడు ప్రేమనాథ్. ఆమెను చూడగానే తన్మయత్వంతో ఉబ్బితబ్బిబ్బు అయినాడు. రోడ్డుమీద పోతున్న టాక్సీని పిలిపించాడు.

"ఎక్కడికి వెళదాం?" అన్నది వసంతలక్ష్మి అమాయకంగా.

"ఇక్కడేముంది? పచ్చగడ్డీ, పచ్చని చెట్లూ, హైదరాబాద్‌లో స్వర్గం ఎక్క

డుందో అక్కడకు తీసికెళతాను. తర్వాత ఇక్కడకు వద్దాంలే" అన్నాడు ప్రేమనాథ్ జోరుగా.

వసంతలక్ష్మికి ఆ మాటల్లో అర్థం ఓపట్టాన బోధపడలేదు. బిత్తరపోయి ప్రియునికేసి చూసింది.

టాక్సీ తలుపు తెరిచి, "ఎక్కు వసంతా" అన్నాడు ప్రేమనాథ్. యాంత్రికంగా వసంత ఎక్కికూర్చుంది. ఆమె మనస్సు మారుమూలల్లో ఎర్రచీమలు పాకులాడుతూనే ఉన్నాయి. ఎరిగినవాళ్ళు ఎవరైనాచూస్తే - ఏమనుకుంటారు ? కాని ఆ భయాన్ని నొక్కిపట్టుకుంది. తన ప్రేమికునికోసం ప్రపంచాన్నే ధిక్కరించే ఆవేశం, పట్టుదలా ఆమెలో ఉన్నాయి.

టాక్సీ నేరుగా 'త్రీఏసెస్' బార్ అండ్ రెస్టారెంట్ దగ్గరకెళ్ళి ఆగింది. ప్రేమనాథ్ దిగి, ఆమె చేయిపట్టుకొని లోపలకు తీసికెళ్లాడు. అతని చేతి మణికట్టుకు ఏదో కట్టుకట్టి ఉంది.

"ప్రేమ్, ఏమిటా కట్టు ?" అన్నది వసంతలక్ష్మి బొరవగా.

"ఓ అదా! నిన్న మోటర్ సైకిల్ మీద చిన్న యాక్సిడెంటు జరిగింది," అన్నాడు ప్రేమనాథ్.

బార్ లోకి వెళ్లగానే వసంతలక్ష్మి మతిపోయినట్లయింది. ఆ సోఫాలూ, డిమ్ లైట్లూ, ఎయిర్ కండిషన్ వాతావరణము, రకరకాల మందుల వాసనలూ, అక్కడ కూర్చున్న మనుషులూ—అంతా నిజంగా స్వర్గలోకంలో ఉన్నట్లే ఉంది. మైక్ దగ్గర ఓ ఆంగ్లో ఇండియన్ యువతి నిలబడి ఇంగ్లీషు పాటలు పాడుతోంది - చిన్నగా డాన్సు చేస్తూంది. యూనిఫారమ్ లో ఉన్న పదిమంది మ్యూజిక్ యిస్తున్నారు ఆ పాటలకు.

ఓ మూలకు తీసికెళ్లాడు ప్రేమనాథ్ ఆమెను. లైట్లు మరీ డిమ్ గా ఉన్నాయి.

"ఇక్కడ కరెంటు తక్కువా ? మరీ లైట్లు అంత నిద్రపోతున్నట్లున్నాయి" అన్నది వసంతలక్ష్మి.

ప్రేమనాథ్ విరగబడి నవ్వాడు.

"ఇది నిషాకు నిలయం. నిషాకూ, లైటు కాంతికీ పడదు. కళ్లు బేజారెత్తిపోతాయి. అందుకే లైట్లు డిమ్ గా అట్టేపెడతారు."

బేరర్ వచ్చాడు. మెనూకార్డు ఇచ్చాడు. అది చూసి ప్రేమనాథ్ వైట్ హార్స్ స్కాచ్ విస్కీ ఓ నిప్ కూ, గోల్డెన్ ఈగిల్ బీరు బాటిలుకూ ఆర్డరిచ్చాడు. చికెన్ పకోడా, చికెన్ బిరియానీ, తాండూరీ చికెన్ తీసుకురమ్మన్నాడు.

విస్కీ వాసనను భరించలేకపోయింది వసంతలక్ష్మి. తాగమని బలవంతంచేశాడు ప్రేమనాథ్. కాని ఆమె పుచ్చుకోలేదు. బీర్ కాబోలు ఓ అరగ్లాసు పుచ్చుకుంది. అప్పటికే ఆమె కడుపులో వేపనూనె తాగినట్టు తెమిలింది.

బాగా చీకటిపడేవరకూ వాళ్లు అక్కడే ఉన్నారు. ప్రేమనాథ్ బాగా నిషా ఎక్కేవరకూ గ్లాసుమీదగ్లాసుతాగాడు. తిన్నాడు. ఏవేవో మాట్లాడాడు. అరిచేతిలో స్వర్గం చూపెడతానన్నాడు. ఆమె నడుంచుట్టూ చేయివేసి రెండుమూడుసార్లు దగ్గరకు లాక్కోబోయాడు. కాని ఆమె జాగ్రత్త పడింది.

వందరూపాయలకుపైన బిల్లు అయింది. జేబులోంచి పర్సు తీశాడు. ఆ పర్సులో వందరూపాయలనోట్లు బోలెడన్ని ఉన్నాయి. ఆ నోట్లనుచూసి వసంతలక్ష్మి అప్రతిభురాలైంది. బేరర్‌కు మూడురూపాయల టిప్ ఇచ్చాడు.

"అబ్బా! ప్రేమనాథ్‌కు డబ్బంటే లక్ష్యంలేదు. కుళాయిలోని నీళ్ళలాగ ఖర్చుపెడతాడు" అనుకుంది వసంతలక్ష్మి.

"ప్రేయసీ! పద. చల్లగాలిలో కులాసాగా విహరిద్దాం" అంటూ లేచాడు ప్రేమనాథ్.

మళ్లీ టాక్సీలో ఆమెను పబ్లిక్ గార్డెన్‌కు తీసుకొచ్చాడు ప్రేమనాథ్. మెర్క్యూరీ దీపాలకాంతిలో పబ్లిక్‌గార్డెన్ దేవేంద్రలోకంలో ఉద్యానవనంలా కనబడింది ఆమెకు. పచ్చనిగడ్డిలో అతని వొళ్లో కూర్చుని—అతను చెప్పే కబుర్లు వింటూంటే, స్వర్గము ఎక్కడోలేదు—

ఈ భూమిమీదనే ఉన్నదన్న మిథ్యాభావం ఆమెకు కలిగింది. కౌగిలింతలతో, ముద్దులతో శరీరాన్ని సిల్కుగుడ్డలా అతగాడు నలిపివేసినా—ఆమె ఏమాత్రం అభ్యంతరం చెప్పలేదు. రాత్రి పదిగంటలవరకూ వాళ్లు అక్కడే ఉన్నారు.

"ఇక వెళదాం" అన్నది వసంతలక్ష్మి అతని వొళ్లోంచి లేస్తూ.

"మళ్లీ రేపు మనం ఇక్కడ కలుసుకుందాం" అన్నాడు ప్రేమనాథ్.

"మళ్లీనా ?"

"అవును. మన వివాహం అయ్యేవరకూ రోజూ ఇక్కడే కలుసుకుందాం."

వసంతలక్ష్మి సిగ్గుపడింది. ఆ సిగ్గుదొంతరలలోనే ఆమె పెదవులనుంచి "సరే" అన్న అంగీకారం వెలువడింది.

టాక్సీలో ఆమెను ఇంటిదగ్గర దిగవిడిచాడు ప్రేమనాథ్. 'చీరియో' అంటూ హుషారుగా ఆ వీధిలో చివరవున్న తన ఇంటికి వెళ్లాడు.

ఆ రాత్రంతా వసంతలక్ష్మి పక్కమీద అటూఇటూ దొర్లుతూ ప్రియుణ్ణిగురించి భావాత్మక ప్రేరణలతో కలలుగన్నది.

* * *

కలల బరువుతో, ఆలోచనల తీయదనంతో వసంతలక్ష్మి మరునాడు బారెడు పొద్దెక్కిన తర్వాతగాని పక్కమీద నుంచి లేవలేదు. కాఫీ త్రాగాక ఆనాటి దినపత్రిక చూస్తూ కూర్చుంది. ఆ పత్రికలో ఒకవార్త ఎందుకో ఆమె మనస్సును చివుక్కు మనిపించింది: "నిన్న మధ్యాహ్నం ఇసామియా బజార్‌లో ఒక ముసలాయన దగ్గర్నుంచి ఓ యువకుడు పట్టపగలు పదిహేనువందల రూపాయలు దోచుకున్నాడు. ఆ యువకుడు సన్నగా గాలికి పడేట్టు వుంటాడు. అతనికోసం నగరంలో పోలీసులు గాలిస్తున్నారు."

అది చదవగానే వసంతలక్ష్మి మనస్సులో హఠాత్తుగా ప్రేమ్‌నాథ్ మెదిలాడు. ఆమె మనస్సు రవరవ లాడిపోయింది. అతను కాకూడదు. ఛీ. తను అనవసరంగా అనుమాన పడుతూంది. తన ప్రేమ్‌నాథ్ మంచివాడు. పైకి రౌడీగా కనిపించినా, మనస్సు శ్రేష్ఠమయినదనుకొని సరిపెట్టుకొనేందుకు ఆమె ఆ సాయంత్రంవరకూ ప్రయత్నిస్తూనే ఉంది.

అన్నయ్య ఆఫీసునుంచి ఇంటికి రాకముందే వొదినెకు మాయమాటలు చెప్పి, అయిదున్నరకు పబ్లిక్‌గార్డెన్సుకు వెళ్లింది వసంతలక్ష్మి – ప్రేమికునికి యిచ్చిన వాగ్దానం ప్రకారం.

ఆమెకోసం ఎదురుచూస్తూ గేటులో ప్రేమనాథ్ లేడు. ఇంకా రాలేదేమో అనుకుంటూ వసంతలక్ష్మి లోపలకు వెళ్లింది.

కొంచెం దూరంగా థాలియా పూల చెట్ల చాటున ఎవరో యువతి కౌగిలిలో ఉన్న ప్రేమనాథ్‌ను చూసి ఆమె విద్యుద్ఘాతానికి గురైంది. నిశ్చేష్టురాలై నేలకు

అంటుకుపోయింది ఆమె. నిర్ధారణ కోసం మళ్ళీమళ్ళీ చూసింది. అతను నిజంగా ప్రేమనాథే! తను ప్రాణానికి ప్రాణంగా ప్రేమిస్తూన్న ప్రేమనాథ్! నిన్నటి దినాన తన కౌగిలిలో వున్న ప్రేమనాథే! ఇవాళ – తన స్థానంలో మరో యువతి. ఛీ. ఛీ. ఎంత మోసగాడు? దుర్మార్గుడు. వంచకుడు. ఇడియట్. బ్రూట్.

ఆపైన ఓ క్షణం అక్కడ నిలబడలేకపోయింది. ఒక ప్రక్కన ప్రేమలో దగా తాలూకు ఉక్రోషం; మరో పక్కన తనని దమ్మసమని ఇంకో యువతితో కులకడంవల్ల కలిగిన కోపం—ఆమెను గింగిరాలు తిప్పినాయి. ఆమెలో ప్రతీకార ద్వేషం భుగభుగ మంటల్ని ప్రజ్వరిల్లజేసింది.

వసంతలక్ష్మి దగ్గర్లోవున్న పోలీసు స్టేషనుకు నేరుగా వెళ్ళింది. సబ్ఇనస్పెక్టరు ఎదుట నిలబడింది.

"ఏంకావాలి?" అన్నాడు యస్. ఐ.

"నిన్న ఇసామియాబజార్లో ఒక

ముసలాయన్ను ఓ యువకుడు కొట్టి, పదిహేను వందల రూపాయలు దోచుకున్నాడట.''

''అవును. అవును.''

''ఆ యువకుణ్ణి నేను పట్టిస్తాను.''

''ఎక్కడున్నాడు?''

''రండి, నా వెంట.''

పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో ఓ యువతి వళ్లో తలవాల్చి ప్రేమ సంభాషణల్లో నిమగ్నుడై వున్న ప్రేమనాథ్‌ను అంతదూరంలో నిలబడి చూపెట్టింది వసంతలక్ష్మి. సబ్ ఇనస్పెక్టరు వెంటనే వెళ్లి అతన్ని పట్టుకున్నాడు. స్టేషనుకు తీసుకువచ్చాడు. ఓ తడి తగిలించేసరికి — ఆ దోపిడీచేసినట్లు ఒప్పుకున్నాడు ప్రేమనాథ్.

''నేర పరిశోధనలో మీరు మాకెంతో సహాయంచేశారు. పోలీసు డిపార్టుమెంటు తరపున మీకు బహుమానం ఇప్పిస్తాను'' అన్నాడు సబ్ ఇనస్పెక్టరు ఆమెతో.

వసంతలక్ష్మి బావురుమన్నది. గబగబా పోలీసు స్టేషన్నుంచి బయటకువచ్చింది.

పోలీసు డిపార్టుమెంటుకోసం, సంఘం కోసంకాదు తను ప్రేమనాథ్‌ని పట్టించింది. తనని మోసం చేశాడు. తన హృదయాన్నీ, ప్రేమనూ ఆటబొమ్మగా భావించి—దగా చేశాడు. పగదీర్చుకుంది. అంతే!—తనకు బహుమానం దేనికి?—అనుకుంది వసంతలక్ష్మి మనస్సులో కన్నీళ్ళు కారుస్తూ.

సామ్యవాది గాంధీ

"పిపీలికాన్ని కూడా నొప్పించని సోషలిస్టులనూ, కమ్యూనిస్టులనూ నేనెరుగుదును. అయితే, ఉత్పత్తి సాధనాలన్నీ విశ్వమానవ యాజమాన్యానికి చెందినవనే వారి విశ్వాసం. అటువంటివారిలో నే నొకణ్ణిగా భావించుకుంటున్నాను."